

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **V. A.** (nar. X) alias **O. U.** (nar. X)
státní příslušník Ukrajiny
t. č. X

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**
sídlem Bezručova 2796, 276 01 Mělník

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 29. 3. 2021, č. j. KRPS-69024-17/ČJ-2021-010026-ZZC,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci, Mgr. Ladislavu Bártovi, se přiznává odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 255/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

účelem jeho správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvádí, že je rodinným příslušníkem K. K., státní příslušnice České republiky, s níž má vážný vztah a sdílí s ní delší dobu společnou domácnost. Žalobce považuje za nesprávný závěr žalované, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani se o takovou osobu nemusí starat. Podle žalobce opomněla žalovaná zcela vyhodnotit jeho soukromé poměry, resp. implicitně vycházela z poněkud neklidné situace ve vztahu s jeho družkou. Žalobce připouští, že jejich vztah prošel mírným otřesem, přesto tento vztah považuje vzhledem k délce jeho trvání i nadále za intenzivní. Žalobce rovněž zdůrazňuje, že rodinné vazby na území představují nezanedbatelnou překážku vycestování, pro kterou ho nebylo možné zajistit. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 - 45, bod 22.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí, jehož podstatné závěry shrnula a setrvala na nich. Žalovaná uvádí, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již bylo dne 7. 4. 2021 v 16:20 hodin ukončeno, přičemž žalobce byl následně zajištěn na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 4. 2021, č. j. OAM-41/LE-VL17-VL18-PS-2021 (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 6. 4. 2021“), vydaného podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaná má za to, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývala tím, zda bude s ohledem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Žalovaná dále upozorňuje, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné nebo jiné obdobné vazby s občanem Evropské unie, s paní K. již vztah neudržuje. Podle žalované nelze z pouhé skutečnosti, že žalobce prozatím bydlel s paní K., dovozovat, že s ní sdílí společnou domácnost. Žalovaná poukazuje na telefonický hovor s paní K. ze dne 20. 5. 2021, která sdělila, že žalobce ji telefonicky stále slibuje, že přestane pít alkohol a přemlouvá ji, aby se k ní mohl vrátit. Paní K. měla dle žalovaného dále sdělit, že má ze žalobce strach, již několikrát ji při hádkách odstrčil a pokud by ji napadl pořádně, určitě by ji zabil. Žádosti žalobce údajně paní K. vnímá jako snahu vyhnout se pobytu v zařízení pro zajištění cizinců.

II. Skutková zjištění ze správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
5. Dne 27. 3. 2021 žalovaná obdržela oznámení od K. K., že její byt na adrese X, odmítá opustit muž ukrajinské národnosti. Po příjezdu hlídky tento muž uvedl, že se jmenuje V. A., nicméně lustrací v cizineckém informačním systému se nepodařilo jeho totožnost ověřit. Oznamovatelka uvedla, že se žalobcem žije zhruba 2,5 roku, před několika měsíci se spolu rozešli, ale on zde stále bydlí. Dále oznamovatelka uvedla, že žalobce nemá doklady a na území České republiky pobývá neoprávněně. Žalobce nepředložil hlídce žalované platný cestovní doklad ani doklad o platném oprávnění k pobytu.
6. Žalobce byl následně zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Po provedení automatické identifikace otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č. 175200026903, v němž byl žalobce veden

pod jménem O. U. Podle cizineckého informačního systému bylo této osobě uloženo čtyřikrát správní vyhoštění, a to rozhodnutími ze dne 10. 7. 2004 na dobu 3 let, ze dne 27. 9. 2004 na dobu 10 let, ze dne 13. 12. 2004 na dobu 10 let a ze dne 17. 1. 2009 na dobu 10 let. Kopie těchto rozhodnutí jsou součástí správního spisu. Na jméno V. A. bylo žalobci uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 7. 10. 1999 na dobu 1 roku.

7. Posléze bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 28. 3. 2021 byl žalobce bez přítomnosti tlumočníka, nicméně o jehož ustanovení nežádal a naopak výslovně prohlásil, že jej nepožaduje a že český jazyk slovem i písmem ovládá. Vypověděl přitom následující: Jmenuje se V. A. a narodil se dne X v ukrajinském městě B. Je rozvedený a má dva syny (ročník X a X). Na Ukrajině má ještě matku, jeho otec i bratr již zemřeli. Skutečnost, že podle otisků prstů byl identifikován jako O. Us., nedokáže vysvětlit, toto jméno mu nic neříká a nikdy jej nepoužíval. Cítí se zdravý, žádné léky nebere, nikdy nebyl léčen na psychiatrii. Cestovní doklad má v bytě paní K. Byl si vědom toho, že platnost cestovního dokladu vypršela dne 5. 6. 2019. Nový cestovní doklad si chtěl vyřídit až při návratu na Ukrajinu. Naposledy byl na Ukrajině v roce 2009, kdy si vyřizoval již neplatný cestovní doklad. Do České republiky vycestoval nelegálně za prací, na území pobývá od roku 2010. Od té doby nebyl policií nikdy „řešen“, svůj pobyt nikde nehlásil. Otisky prstů mu byly snímány v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění v roce 2000. U paní K. bydlel od roku 2018 s jejím synem V., za ubytování jí platil 10 000 Kč měsíčně a dělal různé pomocné práce jako např. stavbu přístřešku. S paní K. spolu žili intimním životem, byla jeho přítelkyní. Asi před dvěma lety se pohádali a následně bydlel asi jeden měsíc u svého kamaráda. Zhruba před týdnem se s paní K. pohádal, jinak spolu stále žili. Tvzení paní K., že se před několika měsíci rozešli, považuje za nepravdivé, zároveň ale dodal, že v současné době paní K. již jeho přítelkyní není. Obživu si obstarával po brigádách, trvale zaměstnán nebyl. V kontaktu se svou rodinou není, v Evropské unii žádné jiné členy rodiny nemá. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo která by na něm byla existenčně závislá. V České republice nemá žádné sociální, kulturní, ekonomické nebo jiné vazby. Není mu známa žádná překážka, která by znemožňovala jeho vycestování z území Evropské unie. Na Ukrajině mu nehrozí mučení, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení. Nemyslí si, že by případné vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Prostředky na vycestování z území nemá, peněženku si nechal v bytě paní K. Není schopen za sebe složit finanční záruku, a to ani prostřednictvím jiné osoby. Adresu hlášeného pobytu v České republice nemá, v případě propuštění by šel na ubytovnu a byl by schopen a ochoten se osobně hlásit žalované nebo se zdržovat v místě určeném žalovanou.
9. Dne 29. 3. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že žalobce v minulosti opakovaně porušil cizinecké předpisy a vzhledem ke své pobytové historii nelze předpokládat, že bude plnit uložené povinnosti a spolupracovat v zahájení správním řízení ve věci jeho správního vyhoštění. Žalovaná dále uvedla, že má silné pochybnosti o identitě uváděné žalobcem, jelikož v systému AFIS (*automated fingerprint identification system* – pozn. soudu) byl ztotožněn pod jiným jménem. Podle žalované v daném případě nepřicházelo v úvahu uložení mírnějšího opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a proto bylo nutné žalobce zajistit. Žalovaná konstatovala, že žalobce na území nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie. Žalovaná dále podotkla, že

žalobce naposledy žil u paní K., která již dle jeho vyjádření není jeho přítelkyní, přičemž jiné vazby na území nemá. Žalovaná zdůraznila, že všichni rodinní příslušníci žalobce žijí na Ukrajině, kam se on sám může bez problémů vrátit. Podle žalované nebyla v daném případě zjištěna žádná překážka, která by bránila vyhoštění žalobce z území Evropské unie.

10. Rozhodnutím ministerstva ze dne 6. 4. 2021 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž doba zajištění byla stanovena do 21. 7. 2021.
11. Součástí správního spisu je email odeslaný dne 20. 5. 2021 z emailové adresy X, v němž pisatelka (podepsaná jako K. K.) uvedla, že je se žalobcem v telefonickém kontaktu a řeší s ním situaci společného soužití. Dále uvedla, že žalobce se chce vrátit k ní do bytu, v němž má stále všechny své věci. Žalobce jí měl slíbit, že po návrat už nebude pít a že se změní. Závěrem paní K. podotkla, že by chtěla dát žalobci ještě šanci k nápravě, ale o pravdivosti jeho slibů má určité pochybnosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny náležitosti na ni kladené, shledal, že jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. O žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce soud rozhodl do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu (§ 172 odst. 5 věta první zákona o pobytu cizinců). Jelikož žádný z účastníků nežádal nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl ve věci bez jednání (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.
14. Soud nepřehlédl, že rozhodnutím ministerstva ze dne 6. 4. 2021 byl žalobce zajištěn podle § 46a zákona o azylu. Tato skutečnost ovšem nemá na projednatelnost žaloby proti napadenému rozhodnutí žádný vliv, ačkoliv podle § 125 odst. 6 věty třetí zákona o pobytu cizinců *„[o]známením rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu se dosavadní rozhodnutí o zajištění podle tohoto zákona ruší.“* Citované ustanovení totiž v rozporu s přímo aplikovatelnými ustanoveními unijního práva (konkrétně s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie) nepřipustně vylučuje soudní ochranu proti rozhodnutí o zajištění cizince, a proto jej nelze aplikovat (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Azs 158/2020 - 22, č. 4130/2021 Sb. NSS, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20).
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění [...] a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
17. Soud předesílá, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61). Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (v posuzované věci realizace správního vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 - 47, č. 4085/2020 Sb. NSS). Na druhou stranu, *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění [...], ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci*

případného správního vyhoštění“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

18. Jádrem žalobcovy argumentace je námitka, že účel zajištění nebude možné realizovat, jelikož v důsledku správního vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.
19. Žalovaná vycházela při posouzení toho, zda bude správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, zejména z výsledku ze dne 28. 3. 2021, při němž žalobce připustil, že případné vyhoštění by nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dále vypověděl, že v České republice nemá žádné sociální, kulturní, ekonomické nebo jiné vazby, přičemž mu není známa žádná překážka, která by znemožňovala jeho vycestování z území Evropské unie. Jakkoliv žalobce zpochybňoval pravdivost tvrzení K. K., že jejich partnerský vztah skončil již před několika měsíci, na dotaz žalované ohledně trvání jejich vztahu žalobce jednoznačně odpověděl, že paní K. již není jeho přítelkyní. Žalobní argumentaci, že žalobce je rodinným příslušníkem paní K. jakožto státní příslušnice České republiky [srov. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tak soud považuje za ryze účelovou. Nutno podotknout, že při hodnocení trvalosti partnerského vztahu je kromě délky tohoto vztahu rozhodná rovněž jeho povaha, pevnost a intenzita. Ve vztahu k těmto kritériím žalobce ve svůj prospěch nic bližšího neuvedl. Žalobce navíc při výsledku vypověděl, že v případě svého propuštění by se zdržoval na ubytovně, z čehož lze usuzovat, že se nezamýšlel vracet do bytu paní K. a sdílet s ní společnou domácnost. Žalobce netvrdil, že by měl na území Evropské unie jiné členy rodiny, ani že by sdílel společnou domácnost s jiným občanem Evropské unie, nebo že by o takovou osobu musel pečovat či ji vyživovat. Vzhledem k těmto skutečnostem zcela obстоjí závěr žalované, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Za podstatnou soud považuje i skutečnost, že ke kontrole žalobce hlídkou žalované došlo na základě oznámení právě od paní K., která požadovala, aby žalobce její byt opustil, což pouze nasvědčuje tomu, že jejich partnerský vztah byl hluboce rozvrácen a že společné soužití není možné. Za těchto okolností soud shledal, že žalovaná při posouzení, zda bude možné dosáhnout účelu zajištění žalobce s ohledem na případný zásah do jeho soukromého a rodinného života, nepochybila.
20. Závěr žalované, že v daném případě nebyla zjištěna žádná překážka, která by bránila vyhoštění žalobce z území Evropské unie, tak v rozsahu soudního přezkumu obстоjí.
21. Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 - 45, bod 22, soud konstatuje, že závěry v něm uvedené nejsou pro posuzovanou věc nijak relevantní. NSS se v daném případě zabýval namítanou nepřiměřeností povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vůči soukromému a rodinnému životu cizince, nikoliv otázkou, zda by do soukromého a rodinného života cizince bylo nepřiměřeně zasaženo v důsledku případné realizace účelu zajištění (tedy správního vyhoštění cizince). Pro úplnost soud podotýká, že přiměřeností dopadů zajištění do osobního života žalobce se žalovaná podrobně zabývala na str. 7 napadeného rozhodnutí, přičemž s jejími závěry se soud zcela ztotožňuje.
22. Soud pouze nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že se blíže nezabýval telefonickým hovorem žalované s paní K. ze dne 20. 5. 2021, o němž zřejmě nebyl učiněn ani úřední záznam, ani emailem paní K. z téhož dne založeným ve správním spise. Při přezkumu napadeného rozhodnutí totiž musel soud vycházet ze skutkového a právního stavu v době

rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Případné vady napadeného rozhodnutí by navíc nebylo možné zhojit až ve vyjádření k žalobě (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 - 99).

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
25. Soud dále přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování ve výši 3 400 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden právní služby po 3 100 Kč [sepis doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce není plátcem DPH, proto odměna za zastoupení není navyšována o náhradu za DPH. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).
26. Soud nepřehlédl, že zástupce žalobce (Mgr. Ladislav Bárta) žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepis doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 50 A 9/2021 - 15), přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce, který ve své blanketní žalobě prohlásil, že uvedený zástupce je s jeho případem již seznámen. Soudu je přitom z předchozí rozhodovací činnosti známo, že zmiňovaný zástupce uplatňuje podnikatelskou strategii) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení [srov. § 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.]. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepis doplnění (původně blanketní) žaloby, naproti převzetí zastoupení žalobce za relevantní úkon již neuznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce